

Een agressieve.....een in memoriam

“De dood mag dan de laatste vijand zijn, maar dal wel een agressieve. Wat is het toch nog snel gegaan.” Gisteren had ik al gehoord dat hij in zijn laatste uren was. Iemand had dat de dag ervoor gehoord. “Hij zal vannacht wel zijn overleden,” hoorde ik iemand zeggen. Hij was wel zijn laatste tijd maar zijn sterven was pas deze nacht. In het middaguur las ik via de mail van zijn overlijden. De woorden waarmee troostten me. Geen mooie woorden over zacht ingeslapen, zijn rust gevonden, op een mooie leeftijd. Nee de dood is een agressieve vijand. Zeker hij wist dat hij in genadetijd leefde, maar hij was niet zonder plannen. Hij had er gisteren bij zullen zijn en had het mede voorbereid. Tot het laatste bleef hij een bezielde mens. Gerard Zuidberg. Hij kwam 50 jaar geleden in mijn leven. Hij kwam op huisbezoek bij mijn ouders op een zondagavond. Hij werd niet in de deftige voorkamer ontvangen maar gewoon in de woonkeuken waar de tafel en het fornuis de belangrijkste meubelstukken waren. Gerard was wel een geleerde mens, gestudeerd in Rome, maar hij was allereerst iemand die met zijn Zwolse nuchterheid zo dicht mogelijk bij zichzelf was gebleven. Hij hield niet van vreemde heersers op het eigen erf. Ook hij was van boerenafkomst. “Je bent terzijde mooi je eigen weg gegaan,” zei hij tegen mij eind januari. Hij was bij de presentatie van het boek *Als de tijd kantelt* van Herman Agterhoek. Die woorden had mijn overleden zus Anne ook eens tegen me gezegd en een paar weken geleden ook mijn andere zus die ook de dood als vijand in haar levenshuis heeft. Al vele jaren maar nu komt ie dichterbij. Gerard Zuidberg is vijftig jaar een stroom in het landschap van mijn leven, altijd aanwezig gebleven, ook al liep ik langs andere stromen als het Apeldoorns kanaal, tussen Regge en Dinkel en aan de Nieuwe Maas. Nu al weer 20 jaar. Vooral in mijn studententijd was hij als een vader: stimulerend, steunend maar altijd erop uit om zo trouw mogelijk te zijn aan eigen grond en eigen weg. Hij stelde me voor om een jaar in Yale (USA) te studeren samen met Jan Vernooij die ook niet vergeten wel in en maar niet meer bij ons leeft. Een jaar dat een nieuwe bocht in mijn levensrivier heeft gebracht, waarvoor ik nog altijd dankbaar ben. Vandaag lees ik in een van Gerards boekjes samen met Paul Bruggeman zijn overweging: de geringe in onze kring. (1) Het is uit; in het spoor van de barmhartige. Je bent op goede grond als mededogen, aandacht voor de kwetsbare en het kwetsbare niet alleen centraal staat maar als je daarin ziet wat je te doen hebt. Gerard had een gezond wantrouwen tegenover alles en allen van wie je moet zeggen: “wat hier gebeurd is macht.” Gerard leerde me dat gehoorzamen, gehoorgeven, luisteren niet naar boven kijken is maar over en weer elkaar aankijken is. Dialoog in gelijkwaardigheid. Ver van kadaverdiscipline. Gerard had zorg om de ziel van zielzorgers als hun ziel het benauwd kreeg. Daarvoor kreeg hij niet altijd applaus maar hij liet zich niet van de wijs brengen. Tegenwind was voor hem het waaien van de Heilige Geest. Op deze dag luisterde ik naar het requiem van Biber en het *dixit dominus* en *magnificat* van Biber.(2) Dat krachtige *magnificat* dat ik niet los kan luisteren van Gerard's krachtige Marie Jose. Ook hier in was hij trouw. Ik luisterde naar het *Miserere*, het *veni creator* en de *beatus vir* van Bertoni. (3) Psalm 111 Gelukkig de mens die ontzag heeft voor de Levende. Die vervreemdt je niet maar haalt te thuis hoe dan ook. Er is een krachtige persoonlijkheid heengegaan die door middelmatigen liever gemedend werd. Gerard doorzag die middelmatigheid. Ik heb een lichtje in een schelp aangestoken. Ik kreeg het deze week in Goes op een dag over meedoen van en met en voor mensen met een mentale handicap

Marinus van den Berg 3 juni 2018 spiritueel dagboek

- (1) Paul Bruggeman en Gerard Zuidberg, In het spoor van de barmhartige, Lannoo Tielt
- (2) Biber requiem olv Ton Koopman, erato
- (3) Bertoni radiokoren Stockholm o.l.v van Claudion Scimine, Erato